

1

Коли Ірма вийшла, акуратно причинивши за собою двері, довгонога, по-дорослому ввічливо усміхаючись великим ротом із яскравими, як у матері, вустами, Віктор заходився старанно розкурювати цигарку. Це не дитина, думав він ошелешено. Діти так не говорять. Це навіть не грубість, це жорстокість, ба навіть не жорстокість, просто їй однаково. Ніби вона тут нам довела теорему, все прорахувала, проаналізувала, по-діловому повідомила результат і вийшла геть, стріпуючи косичками, абсолютно спокійна. Долаючи ніяковість, Віктор глянув на Лолу. Її лице вкрилось червоними плямами, яскраві вуста тремтіли, ніби вона ось-ось заплаче, але вона, звісно, й не думала плакати, вона була люта.

— Ти бачиш? — сказала високим голосом. — Дівчисько, шмаркачка... Нікчема! Нічого святого, що не слово — то образа, ніби я не мати, а шмата до підлоги, об яку можна витирати ноги. Перед сусідкою соромно! Мерзота, хамка...

От із цією жінкою, подумав Віктор, я жив. Я ходив із нею в гори, я читав їй Бодлера, і тремтів, коли торкався до неї, і пам'ятав її запах... Здається, навіть бився через неї. Досі не розумію, що вона думала, коли я читав їй Бодлера? Це просто диво, що мені вдалося драпонути від неї. В голові некладається — і як вона мене відпугнула?

Можливо, зі мною теж було не мед. Мабуть, я і тепер не мед, але тоді я пив ще більше, ніж зараз, до того ж вважав себе великим поетом.

— Тобі, звісно, начхати, що вже, — говорила Лола. — Столичне життя, усякі балерини, артистки... Я все знаю. Думаєш, ми тут нічого не знаємо. І гроші — звичайно — шалені, і коханки, і безкінечні скандали... Мені це, якщо хочеш знати, байдуже, я тобі не заважала, ти жив, як хотів...

Взагалі її псує те, що вона забагато говорить, дівчиною вона була тиха, мовчазна, таємнича. Є такі дівчиці, які від народження знають, як треба поводитись. Вона знала. Взагалі-то вона й зараз нічого, коли сидить, скажімо, мовчки, на дивані з цигаркою, виставивши коліна... Або закине раптом руку за голову і потягнеться. На провінційного адвоката це має діяти надзвичайно... Віктор уявив собі затишний вечір, цей столик, присунутий до того он дивана, пляшка, шампанське грає у фужерах, перев'язана стрічкою коробка шоколаду і сам адвокат, закутий у крохмаль, краватка-метелик. Все як у людей, і раптом входить Ірма... Жах, подумав Віктор. Та вона ж нещасна жінка...

— Ти мав би сам розуміти, — говорила Лола, — що річ не в грошах, що не гроші тепер усе вирішують. — Вона вже заспокоїлась, червоні плями зійшли. — Я знаю, ти по-своєму чесна людина, не навіжений, розхлябаний, однак не злий. Ти завжди нам допомагав, і тут я жодних претензій до тебе не маю. Але тепер мені потрібна не така допомога... Щасливою я себе назвати не можу, але й нещасною тобі мене зробити не вдалося. У тебе своє життя, у мене своє. Я, між іншим, ще не стара, у мене ще багато попереду...

Дівчинку доведеться забрати, подумав Віктор, вона вже все, здається, вирішила. Якщо залишити Ірму, тут почнеться справжнє пекло... Добре, а куди я її подіну? Ану чесно, сказав він собі. Тільки чесно. Тут треба чесно, це не іграшки... Він дуже чесно згадав своє життя в столиці. Погано, подумав він. Можна, звичайно, взяти економку. Отже, винайняти постійну квартиру... Та не в тому ж річ: дівчинка має бути зі мною, а не з економкою... Кажуть, діти, яких виховав батько, — найкращі діти. Зрештою, вона мені подобається, хоч вона дуже дивна дівчинка. І взагалі, я мушу. Як чесна людина, як батько. І я завинив перед нею. Але то все література. А якщо чесно? Якщо чесно — страшно. Потім вона буде стояти переді мною, по-дорослому посміхатися великим ротом, і що я зможу їй сказати? Читай більше, читай, кожен день читай, нічим тобі, крім того, не треба займатися, тільки читай. Вона це і без мене знає, а більше мені їй нічого сказати. Тому й боюсь... Але навіть це не зовсім чесно. Не хочеться мені, ось у чому річ. Я звик бути сам. Мені подобається, коли я сам. Я не хочу по-іншому... Ось так це виглядає, якщо чесно. Огідно виглядає, як і будь-яка правда — цинічно виглядає, егоїстично, бридко. Чесно.

— Чого мовчиш? — запитала Лола. — Ти так і збираєшся мовчати?

— Ні-ні, я слухаю тебе, — поспіхом сказав Віктор.

— Що ти слухаєш? Я вже пів години чекаю, поки ти якось зволиш відреагувати. Це ж не тільки моя дитина, врешті-решт...

А з нею теж треба чесно? — подумав Віктор. От із нею мені зовсім не хочеться чесно. Вона, мабуть, вважає, що таке питання я можу вирішити просто тут, між двома цигарками.

— Зрозумій, — сказала Лола, — я ж не кажу, щоб ти взяв її на себе. Я ж знаю, що ти не можеш, і слава богу, що не візьмеш. Ти ні на що таке не здатний. Але в тебе ж зв'язки є, знайомства, ти все-таки відома людина, тож допоможи її влаштувати! Існують же якісь привілейовані заклади, пансіони, спеціальні школи. Вона здібна дівчинка, у неї до різних мов здібності, до математики, музики...

— Пансіон, — сказав Віктор. — Так, звичайно. Пансіон. Сирітський притулок... Ні-ні, я жартую. Про це варто подумати.

— А що тут думати? Будь-хто залюбки віддав би свою дитину в добрий пансіонат чи в спеціальну школу. Дружина нашого директора...

— Слухай, Лоло, — сказав Віктор. — Це хороша думка, я спробую що-небудь зробити. Але це не так просто, потрібен час. Я, звісно, напишу...

— Напишу! Ти весь у цьому. Не писати треба, а їхати особисто, пороги оббивати! Ти ж все одно тут безхатько! Все одно тільки п'єш і з дівками валандаєшся. Невже так важко заради рідної дочки...

От, дідько, подумав Віктор, так їй все й поясни. Він знову запалив цигарку, піднявся і пройшовся по кімнаті. За вікном сутеніло і досі лив дощ, важкий, неквапний дощ, якого було дуже багато і який точно нікуди не поспішав.

— Ох, як ти мені обрид! — сказала Лола з несподіваною злістю. — Якби ти тільки знав, як ти мені обрид...

Пора йти, подумав Віктор. Починається священний материнський гнів, лють покинутої і все таке інше, однаково сьогодні я нічого їй не відповім. І нічого їй не обіцятиму.

— На тебе ні в чому не можна покладатися, — продовжувала вона, — нікчемний чоловік, бездарний батько... Модний письменник, бачте! Рідну дочку виховати не зміг... Та будь-хто знається на людях ліпше, ніж ти! Ну що ти робиш? Адже від тебе жодної користі. Я сама вибиваюся з сил, не можу нічого. Я для неї нуль, для неї будь-який мокрець у сто разів важливіший за мене. Дарма, ти ще спохопишся! Ти її не вчиш, то вони її навчать! Ще діждешся, що вона тобі наплює в пику, як мені...

— Годі, Лоло, — сказав Віктор, скривившись. — Ти все-таки, знаєш, якось... Я батько, таки правда, але ти ж мати... У тебе всі навколо винні...

— Забирайся! — сказала вона.

— Ну от що, — сказав Віктор. — Сваритися я з тобою не маю наміру. Зопалу щось вирішувати — теж. Поміркую. А ти... — Вона тепер стояла, випростана, і аж тремтіла, передчуваючи докори, готова з насолодою поринути у сварку.

— А ти, — спокійно сказав він, — спробуй не нервуватись. Щось придумаємо. Я тобі зателефоную.

Він вийшов у передпокій і натягнув плащ. Плащ був ще мокрий. Віктор зазирнув до Ірминої кімнати, щоб попрощатись, але Ірми не було. Вікно було відчинене навстіж, об підвіконня перішив дощ. На стіні висів транспарант із написом великими гарними літерами: «Прохання ніколи не зачиняти вікно». Транспарант був зім'ятий, в розривах і темних плямах, ніби його кілька разів зривали і топтали ногами. Віктор причинив двері.

— До побачення, Лоло, — сказав він. Лола не відповіла.

На вулиці було вже темно. Дощ забарабанив по плечах, по капюшоні. Віктор зіщулився і запхнув руки

в кишені. Ось у цьому скверику ми вперше поцілувались, думав він. А ось цього будинку тоді не було, а був пустир, а за пустирем звалище, там ми полювали з рогатками на котів, а зараз я щось не бачу жодного... І нічогісінько ми тоді не читали, а в Ірми повна кімната книжок. Що таке було в мій час дванадцятирічне дівчисько? Хихотливе створіння у ластовинні, бантики, панчохи, картинки з зайчиками та Білосніжками, завжди у парах чи групках, шу-шу-шу, пакети з ірисками, зіпсуті зуби. Чепурухи, ябеди, а найкращі з них — точнісінько такі, як ми: здерті коліна, очі дикої рисі та пристрасть до підніжок. Нові часи нарешті настали, чи що? Ні, подумав він. Це не часи. Тобто і часи, звичайно, теж... А може, вона у мене вундеркінд? Трапляються ж вундеркінди. Я — батько вундеркінда. Почесно, але клопіт, і не так почесно, як клопіт, зрештою і зовсім не почесно, а так... А ось цю вуличку я завжди любив, бо вона найвужча. Так, а от і бійка. Правильно, у нас без цього не можна, ми ж без цього ніяк не можемо. Це у нас тут споконвіку. І двоє на одного...

На розі стояв ліхтар. На межі освітленого простору мокнув автомобіль з брезентовим верхом, а поруч двоє в блискучих плащах пригинали до бруківки третього — в чорному і мокрому. Всі троє незграбно і з натугою топтали по бруківці. Віктор зупинився, потім підійшов ближче. Було незрозуміло, що тут, власне, відбувається. На бійку не схоже: ніхто нікого не б'є. На вовтузіння від надміру молодих сил не схоже тим паче — не чутно азартного гикання і жереб'ячого іржання... Третій у чорному раптом вирвався, упав на спину, і двоє в плащах відразу навалилися на нього. Тут Віктор помітив, що дверцята машини відчинені навстіж, і подумав, що цього

чорного або щойно з неї витягли, або ж намагаються туди запхнути. Він підійшов впритул і гаркнув: «Відставити!».

Двоє в плащах разом повернулися і якусь мить дивилися на Віктора з-під насунутих каптурів. Віктор ледве встиг помітити, що вони молоді і роти у них розкриті від напруження, як раптом вони з неймовірною спритністю заскочили в автомобіль, хряснули дверцята, машина заревла і щезла в темряві. Чоловік у чорному повільно піднявся, і, роздивившись його, Віктор відступив на крок. Це був хворий з лепрозорію — «мокрець», або «очкарик», як їх тут прозвали за жовті кола навколо очей. Щільна чорна пов'язка приховувала нижню половину обличчя. Він важко дихав, по-страдницьки звівши залишки брів. По лисій голові текла вода.

— Що сталося? — запитав Віктор.

Очкарик дивився не на Віктора, а повз нього, очі його вирячилися. Віктор хотів озирнутися, але тут його щось хрустко вдарило в потилицю, і коли він отямився, то виявив, що лежить горілиць під ринвою. Вода лилася йому в рота, вона була жовтувата та іржава на смак. Він плювався і кашляв, потім відсунувся й сів, обіпершись спиною об цегляну стіну. Вода, що натекла за комір, повзла по тілу. В голові гули й дзвеніли дзвони, сурмили сурми і били барабани. Крізь цей шум Віктор роздивився перед собою худе темне обличчя. Хлопчаче обличчя. Знайоме. Десь я його бачив. Ще до того, як у мене клацнули щелепи... Він поворушив язиком, порухав щелепою. Зуби були на місці. Хлопчик набрав під ринвою жменю води і хлюпнув йому в очі.

— Друже, — сказав Віктор. — Досить.

— Мені здалося, — сказав хлопчик серйозно, — що ви ще не опритомніли.

Віктор обережно засунув руку під капюшон і помацав потилицю. Там була гуля — ніяких роздроблених кісток, навіть крові не було.

— Хто ж це мене? — задумливо запитав він. — Сподіваюсь, не ти?

— Ви зможете йти, пане Банев? — сказав хлопчик. — Чи когось покликати? Бачте, для мене ви занадто важкий.

Віктор згадав, хто це.

— Я тебе знаю, — сказав він. — Ти — Бол-Кунац, приятель моєї дочки.

— Так, — сказав хлопчик.

— От і добре. Не варто нікого кликати й не треба нікому нічого казати. Давай-но трохи посидимо й прийдемо до тями.

Тепер він розгледів, що з Бол-Кунацем теж не все гаразд, на щоці у нього темніла свіжа подряпина, а верхня губа припухла й кровила.

— Я таки когось покличу, — сказав Бол-Кунац.

— Чи варто?

— Бачте, пане Банев, мені не подобається, як у вас смикається обличчя.

— Справді? — Віктор обмацав лице. Лице не смикалось... — Тобі лише здається... А тепер ми встанемо. Що для цього потрібно? Для цього потрібно підтягнути під себе ноги... — Він підтягнув під себе ноги, а ноги здалися йому не своїми. — Потім, злегка відштовхнувшись від стіни, перенести центр ваги так... — Йому ніяк не вдавалося перемістити центр ваги, щось заважало. «Чим же це мене? — подумав він. — Та ще й як спритно...».

— Ви стали собі на плащ, — повідомив хлопчик, та Віктор уже сам розібрався зі своїми руками й ногами, зі своїм плащем і оркестром під черепом. Він піднявся.

Спочатку довелося триматися за стіну, та згодом справи пішли ліпше.

— Ага, — сказав він. — Тобто ти мене притягнув до цієї ринви. Дякую.

Ліхтар стояв на місці, та не було ні машини, ні очкарика. Нічого не було. Тільки Бол-Кунац обережно гладив свою подряпину мокрою долонею.

— Куди ж вони усі поділися? — запитав Віктор.

Хлопчик не відповів.

— Я тут один лежав? — спитав Віктор. — Нікого поруч більше не було?

— Давайте я вам допоможу, — сказав Бол-Кунац. — Куди вам краще йти? Додому?

— Чекай, — сказав Віктор. — Ти бачив, як вони хотіли схопити очкарика?

— Я бачив, як вас ударили, — сказав Бол-Кунац.

— Хто?

— Я не розгледів. Він стояв спиною.

— А ти ж де був?

— Бачте, я лежав тут, за рогом...

— Нічого не розумію, — сказав Віктор. — Чи то у мене з головою щось... Чому, власне, ти лежав за рогом? Ти там живеш?

— Бачте, я лежав, тому що мене вдарили ще раніше. Не той, хто вдарив вас, а інший.

— Очкарик?

Вони повільно йшли, тримаючись середини бруківки, щоб на них не лило з дахів.

— Н-ні, — відповів Бол-Кунац, подумавши. — Здається, вони всі були без окулярів.

— О, господи, — сказав Віктор. Він поліз рукою під капюшон і помацав гулю. — Я кажу про прокаженого,

їх називають очкариками. Ну, знаєш, з лепрозорію? Мокреці...

— Не знаю, по-моєму, вони всі були цілком здорові, — стримано мовив Бол-Кунац.

— Ну-ну! — сказав Віктор. Він відчув певне занепокоєння і навіть зупинився. — Ти що ж, хочеш мене переконати, що там не було прокаженого? З чорною пов'язкою, увесь у чорному...

— Це ніякий не прокажений! — із несподіваним запалом сказав Бол-Кунац. — Він здоровіший, ніж ви...

Вперше в цьому хлопчику проявилось щось хлопчаче і відразу зникло.

— Я не зовсім розумію, куди ми йдемо, — сказав він через хвилину знову серйозним безпристрасним тоном. — Спершу мені здалося, що ви прямували додому, але тепер я бачу, що ми йдемо в протилежний бік.

Віктор все ще стояв, дивлячись на нього згори вниз. Два чоботи пара, подумав він. Все прорахував, проаналізував й по-діловому вирішив результат не повідомляти. Так він мені й не розповість, що тут було. А може, злочинці? Нові часи, знаєте... Дурниці, знаю я теперішніх злочинців...

— Все правильно, — сказав він і рушив далі. — Ми йдемо в готель, я там живу.

Хлопчик, прямий, суворий і мокрий, крокував поруч. Подолавши певну нерішучість, Віктор поклав руку йому на плече. Нічого особливого не відбулося — хлопчик витерпів. Втім, він, ймовірно, вирішив, що його плече знадобилось з утилітарною метою, як підтримка для травмованого.

— Мушу тобі сказати, — дуже довірливим тоном повідомив Віктор, — що у вас з Ірмою досить дивний спосіб розмовляти. Ми в дитинстві розмовляли не так.

— Справді? — ввічливо сказав Бол-Кунац. — І як же ви розмовляли?

— Ну, скажімо, це твоє питання у нас звучало б так: Що?

Бол-Кунац знизав плечима.

— Ви вважаєте, що це було краще?

— Боже збав. Я лише хочу сказати, що це було б природніше.

— Саме те, що найбільш природно, — зауважив Бол-Кунац, — найменше личить людині.

Віктор відчув якийсь холод всередині. Якесь занепокоєння. Ба навіть страх. Ніби йому в обличчя розсміявся кіт.

— Природне завжди примітивне, — продовжував між іншим Бол-Кунац. — А людина — складна істота, природність їй не пасує. Ви розумієте мене, пане Банев?

— Так, — сказав Віктор, — звичайно...

Було щось неймовірно фальшиве в тому, що він побатьківському тримав руку на плечі цього хлопчиська, який не хлопчисько. У нього навіть заніло в лікті. Він обережно забрав руку і запхав її в кишеню.

— Скільки тобі років? — запитав він.

— Чотирнадцять, — неуважно відповів Бол-Кунац.

— А-а...

Будь-який інший хлопчик на місці Бол-Кунаца неодмінно зацікавився б цим дратівливо-невизначеним «а-а», та Бол-Кунац був не з будь-яких хлопчиків. Він нічого не сказав. Він не переймався вигуками, що інтригували. Він розмірковував над співвідношенням природного й примітивного. Він шкодував, що йому трапився такий неінтелігентний співбесідник, та ще й вдарений по голові...

Вони вийшли на проспект Президента. Тут було багато ліхтарів і траплялися перехожі, квапливі, зігнуті багатоденним дощем чоловіки й жінки. Тут були освітлені вітрини і осяяний неоновим світлом вхід в кінотеатр, де під дашком юрмилися дуже однакові молоді люди — невизначеної статі, в блискучих плащах до п'ят. І над усім цим крізь дощ мерехтіли золоті й сині заклинання: «Президент — батько народу», «Легіонер Свободи — вірний син Президента», «Армія — наша грізна сила»...

Вони за інерцією йшли бруківкою, і автомобіль, що промчав, рывкнувши сигналом, загнав їх на тротуар і облив брудною водою...

— А я думав, тобі років вісімдесят, — сказав Віктор.

— Шо-шо? — бридким голосом запитав Бол-Кунац, і Віктор з полегшенням засміявся. Все-таки це був хлопчик, звичайний нормальний вундеркінд, який начитався Гейбора, Зурзмансора, Фромма і, можливо, навіть осилив Шпенглера.

— У мене в дитинстві був приятель, — сказав Віктор, — який вирішив прочитати Гегеля в оригіналі й прочитав-таки, але став шизофреніком. Ти в свої роки, безумовно, знаєш, що таке шизофренія?

— Так, знаю, — сказав Бол-Кунац.

— І ти не боїшся?

— Ні.

Вони підійшли до готелю, і Віктор запропонував:

— Може, зайдеш до мене, обсохнеш?

— Дякую вам. Я саме збирався попросити дозволу зайти, по-перше, я мушу вам дещо сказати, а по-друге, мені треба зателефонувати. Ви дозволите?

Віктор дозволив. Вони пройшли крізь обертові двері, повз швейцара, який зняв перед Віктором кашкета,

повз розкішні статуї з електричними свічками у зовсім порожній вестибюль, просякнутий ресторанным запахом, і Віктор відчув звичний підйом в передчутті майбутнього вечора, коли можна буде пити і безвідповідально базікати, й відпихнути ліктем на завтра те, що дратівливо насідало сьогодні; в приємному передчутті Юла Голема і доктора Квадриги, і, можливо, ще з кимось познайомлюсь, і, можливо, щось станеться — бійка чи сюжет раптом складеться — і замовлю-но я сьогодні міноги й хай усе буде добре, а останнім автобусом поїду до Діани.

Поки Віктор брав ключі в портъє, за його спиною відбувалася розмова. Бол-Кунац розмовляв зі швейцаром. «Ти навіщо сюди приперся?» — шипів швейцар. «У мене розмова з паном Баневим». «Я тобі покажу розмову з паном Баневим, — шипів швейцар, — вештаєшся по ресторанах...» «У мене розмова з паном Баневим, — повторив Бол-Кунац. — Ресторан мене не цікавить». «Ще б тебе, шмаркача, ресторан цікавив... Ось я тебе звідси викину...». Віктор взяв ключа й обернувся.

— Е... — сказав він. Він знову забув ім'я швейцара. — Хлопчина зі мною, все гаразд.

Швейцар нічого не відповів, обличчя в нього було незадоволене.

Вони піднялися в номер. Віктор із насолодою скинув плащ і нахилився, щоб розшнурувати вогкі черевики. Кров прилила до голови, і він відчув зсередини болісні нечасті поштовхи в те місце, де була гуля, важка і кругла, як свинцева паляниця. Він відразу підвівся і, тримаючись за одвірок, заходився здирати черевик, впершись у нього носком іншої ноги. Бол-Кунац стояв поруч, з нього краплями стікала вода.

— Роздягайся, — сказав Віктор. — Повісь усе на радіатор, зараз я дам рушник.

— Дозвольте зателефонувати, — сказав Бол-Кунац, не рухаючись з місця.

— Валяй, — Віктор здер другого черевика і в мокрих шкарпетках пішов до ванної. Роздягаючись, він чув, як хлопчик неголосно розмовляє, спокійно й нерозбірливо. Тільки раз він чітко і голосно промовив: «Не знаю». Віктор обтерся рушником, накинув халат, дістав чисте простирadlo, вийшов із ванної. «Ось тобі» — сказав він і тут же побачив, що це ні до чого. Бол-Кунац так само стояв біля дверей, і з нього так само капало.

— Дякую вам, — сказав він. — Бачте, я мушу йти. Я хотів би ще тільки...

— Застудишся, — сказав Віктор.

— Ні, не турбуйтеся, дякую вам. Я не боюся застуди. Я хотів би ще тільки з'ясувати з вами одне питання. Ірма вам нічого не казала?

Віктор кинув простирadlo на диван, присів навпочіпки перед баром і дістав пляшку й склянку.

— Ірма мені багато чого казала, — відповів він досить похмуро. Він налив у склянку на палець джину і долив трохи води.

— Вона не переказувала вам наше запрошення?

— Ні, запрошень вона мені не переказувала. На, випий.

— Дякую вам, не потрібно. Якщо вона не переказувала, перекажу я. Ми хотіли б зустрітися з вами, пане Банев.

— Хто це — ми?

— Гімназисти. Бачте, ми читали ваші книги і хотіли б поставити вам кілька запитань.

— Хм, — сказав Віктор із сумнівом. — Ти впевнений, що це буде цікаво всім?

— Я думаю, так.

— Все-таки я пишу не для гімназистів, — нагадав Віктор.

— Це неважливо, — сказав Бол-Кунац із м'якою наполегливістю. — Ви б погодились?

Віктор задумливо покрутив у склянці прозору суміш.

— Може, таки вип'єш? — спитав Віктор. — Найкращий засіб від застуди. Ні? Ну тоді я вип'ю. — Він перехилив склянку. — Добре. Згоден. Тільки жодних афіш, оголошень і такого іншого. Вузьке коло. Ви і я... Коли?...

— Як вам буде зручно. Ліпше цього тижня. Вранці.

— Скажімо, за два дні. Тільки не дуже рано. Скажімо, в п'ятницю об одинадцятій. Підійде?

— Так. У п'ятницю об одинадцятій. В гімназії. Вам нагадати?

— Обов'язково, — сказав Віктор. — Про раути, суаре та банкети, а також про мітинги, зустрічі та наради я завжди намагаюсь забути.

— Добре, я нагадаю, — сказав Бол-Кунац. — А тепер я, з вашого дозволу, піду. До побачення, пане Банев.

— Чекай, я тебе проведу, — сказав Віктор. — Аби тебе цей... швейцар не образив. Щось він сьогодні не в гуморі, а швейцари, знаєш, такі люди...

— Дякую вам, не турбуйтеся, — заперечив Бол-Кунац. — Це мій батько.

І він вийшов. Віктор налив собі ще на палець джину і впав у крісло. Так, подумав він. Нещасний швейцар. Як же ж його звати? Незручно навіть, все ж ми з ним товариші по нещастю, колеги. Треба буде з ним поспілкуватися для обміну досвідом. Він, очевидно, більш досвідчений... Яка, однак, концентрація вундеркіндів у моєму рідному, вогкому від дощів містечку. Може, це через